

Eitt minnið um Knud Lützen



Trúfastur altíð var maður

Eina av okkara beinasamastu og vinsælastu er farin. Við deyða Knud Lützen's hevur mangur mist ein trúfastan og hjartaligan vin, sum svárur saknur fer at kennast í.

Dáttliga komu boðini frá hesi meiningsleysu deyðsorsøkini. Uppaftur dáttligari kendust boðini, tá tú fekst tey úti í ti friðsælastu náttúruni — tí náttúru, sum Knút hevði lært teg at farið um, at virt og vist tær á i hennarg litlilætni og stórbæri.

Ja, mangur gamal skótavinur man hesar seinastu dagarnar hava stóðgað á, og latið minnið hvílt við tær latur, tá hann saman við Knúti reikaði kring landið — um fjøll, upp á tindar, yvir dalar, við vøtn og bygdir — ella minst á hugnaligar latur í skótalegum ella í smáttuni frammi við Gjónnu.

Knút var oftast miðdepilin. Hann kom við hugskotunum, skipaði fyrri — tók stigini — og samlaði fólk. Knút var av sonnum eitt felags-menniskja, hóast tær minnisrikastu latur, eg havi havt saman við honum, eru, tá vit tveireinir vóru á gongu- og biltúrnum ella summargvøld sötu á Stykkjunum við opnum glugga og lýddu á fugla-ljóð og nutu kvirruna.

Løtunar saman við Knúti vóru ríkar og altíð lærði tú okkurt ella komst at kenna onkran. Hvar enn tú komst við honum, mætti hann onkrum, sum hann kendi — eitt boð um vinsæla lyndi hansara — og altíð gav hann sær stundir til eitt prát.

Knút kendi nógv fólk kring alt landið og hann átti tey evni at knýta tey at sær sum vinir. Hann kom væl til sættis við flest øll og gjerdi ikki mun á lágum og høgum. Hann fann seg til rættis allastaðni. Ongan setti hann eftir, og altíð tók hann sær av teimum, sum á einhvønn hátt ikki kláraðu seg.

Hetta opinskáraða og beinasama lyndið, men tó litlilætna og hógliga medferð hansara, gjerdi, at hann var væl dæmdur av viðskiftafólkunum í dagliga yrki sínum — krambaryrkinum.

Útbúgving vann hann sær í Danmark og heimkomin seinast í fimti-árunum starvaðist hann meginpartin av tíðini í ymskum handilsfyrirkomum í Havn. Frá hesum yrki hansara man tann stóra fjøldin kenna og minnst hann, men tað man vera frá skótatíðini og gróðrarriku skótaleiðarati síni, at hann fann sínar næru vinir.

Heimkomin tók Knút

við sum ein av leiðarunum innan Skótalið Sigmunds Brestisonar, og forði liðið fram til ein av tindunum í søgu tess. Soleiðis fekk hann stóran týðning fyrri fritíðarvirksemið hjá teimum ungu í Havn, sum tá ikki høvdu teir møguleikar, sum í dag eru til taks, og mong foreldur minnst Knút við takksemi fyrri tað arbeiðið, hann hesi ár fekk úr hondum.

Innan hetta virkisekið prógvaði hann sínar fráluku leiðara-eginleikar. Hann legði nógv fyrri sjálvur — ongantið spardi hann seg — men hann dugdi eisini at byta ábyrgdina út og seta nýtt fólk við.

Eftir at vera farin frá sum virkin leiðari, veitti hann mangan eina hjálpanði hond. Sum álva-ella skótaleiðari fórt tú ongantið fánýtis til Knút. Hann var altíð góður í ráðum, og fleiri álva-ella skótaleiðarar enn eg, munnu hava fingið góða vegleiðing frá Knúti í teimum ofta truplu byrjanardøgum. Í slíkum ferri visti hann framúr pedagogisk evni, sum eg ofta havi undrast á.

Ongantið segði hann, at tað, tú hevði í kvittanum, var heilt burturvið. Nei, á ein sakligan og positivan hátt setti hann teg á royndarbankan.

Eftir eini litlari løtu — ofta eftir toganir — vart tú greiðir yvir, hvussu skeivar metingarnar og tankarnir, tú upprunliga hevði ætlað, vóru.

Knút var eitt stórt menniskjað, sum mong minnst við stórari virðing.

Sum oftast var hann brosandig og í góðum lag, men hann hevði eisini sínar tungu latur, hóast hann sjáldan lat tær koma til sjóndar. Lagnan var honum ikki til vildar og hann merkti sanniliga lívsins beiskleika at kenna. Í mong ár var hann merktur av sjúku.

Knút hevði tað ikki altíð lætt. Heldur ikki var hann altíð líka lættur at fara um, men kendi tú støðuna, hann var í, barst tú yvir við honum. Tó rann tunglyndið altíð skjótt av honum, hann bliðkaðist og brosaði sum áður.

Hann ynskti tað óðrvisi, men lagnuni forðar eingin.

Ríkar standa eisini tær mongu løturnar saman við Knúti og mammuni Metu í heiminum við Landavegin. — Hadaði hevur tú altíð møtt bliðskap og vælvild.

Friðhalgað verður minni um trúfasta vinmannin Knút.

jóhann mortensen

dagbókin

Soli Deo Gloria

Í kvøld kl. 22 er andakt við Astu og Lýður Lydersen. Í annaðkvøld steingir matstovan kl. 19.

er møtið kl. 20 við Absalon Matras, trúboðara.

Evangeliska røddin

Hoyrist hvørt mánakvøld kl. 22.30 á føroyskum frá Monte Carlo, millumbylgja 205 m (1466 kHz).

Evangeliihúsið

Útifundur í Vestmanna kl. 21.

Orð krossins

Hoyrist hvørt mánakvøld kl. 23.15 á íslenskum frá Monte Carlo, millumbylgja 205 m (1466 kHz).

Missionshúsið við Landavegin

Í annaðkvøld, hóskvøld,

bøkur og bløð

Nýggj skaldsøga um føroyska gentu

Henrieth Pedersen

Trækfuglen

Thaning & Appel



Henrieth Pedersen: trækfuglen. Útgevni: Thaning & Appel. Kostnaður: 73 kr. 168 síður. Kaputekning: Inga-Britt Liljeroth.

um hennara mót upp á stórbýn, og longslur og dreymir hennara eftir Føroyum.

Hon verður trúlovað, verður við barn. Samstundis verður drongur hennara skotin av týskarum.

Eftir stríðslok vendir hon aftur til Føroya, men tá er hon ikki tann sama, men ein fremmand, sum ikki finnur seg til rættis og fer aftur til Danmarkar.

Tað verður um frásøgu-evnini hjá Henrieth Pedersen, at tey eru vaksan munandi, síðan hon gav út skaldsøguna »Adalin» seinasta ár, sum var tikið úr føroyskari søgn.

»Trækfuglen» er heitið á eini skaldsøgu, sum Henrieth Pedersen hevur skrivað. Henrieth er fødd í Tórshavn og evnið í bókini er møtið hjá eini føroyskari gentu við stórbýn Keypmannahavn. Hetta er onnur skaldsøgan, sum Henrieth gevur út.

Trækfuglen greiðir frá eini føroyskari gentu úr Føroyum, sum seytjan ára gomul fer til Keypmannahavnar at arbeiða í húsi,